

Arrest

nr. 247 285 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2021 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten T. BRICOUT EN C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verbleef voorheen in Nederland, alwaar hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar werd opgelegd.

1.2. Op 23 juli 2020 bood verzoeker zich samen met, T.V.E., een Nederlandse vrouw die een verblijfsrecht in België geniet, aan bij de administratieve diensten van de gemeente Ravels om een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 22 september 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Ravels weigerde op 22 december 2020 de verklaring van wettelijke samenwoning die uitging van verzoeker en T.V.E. te registreren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 januari 2021 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 6 januari 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Kempen Noord-Oost op 6.01.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [R.R.]

[...]

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd door Nederland (N000000482300000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Op 23.07.2020 deed betrokkene te Ravels een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdane [V.E.T.] [...]. Op 22.12.2020 weigerde de gemeente Ravels deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van

herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Indien betrokkene het gezinsleven met Mevr. [V.E.] toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [V.E.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als Mevr. [V.E.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene verklaart dat zijn partner 3 maanden zwanger zou zijn. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen van voor. Indien betrokkenes partner zwanger is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat ook voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Indien betrokkene in de toekomst het kind zou willen erkennen, kan hij dit steeds doen vanuit zijn land van herkomst. Indien er sprake zou zijn van een positieve erkenning, kan betrokkene vanuit Suriname steeds een aanvraag doen om het inreisverbod op te heffen op basis van humanitaire redenen en kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de erkenning.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het verleden in Nederland heeft verbleven. Hij verklaart dat zijn moeder nog in Nederland woont en dat zijn vader overleden is. Hij verklaart wel familie te hebben in België, maar enkel telefonisch contact te hebben met deze familieleden. Verder verklaart betrokkene ook nog familie te hebben in Suriname.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.09.2020 dat hem betekend werd op 22.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.09.2020 dat hem betekend werd op 22.09.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 22.09.2020 werd door de politie van Kempen Noord-Oost aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Kempen Noord-Oost aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omdat zijn vriendin hier is komen wonen. Hij verklaart tevens niet terug te willen keren naar zijn land van herkomst omdat zijn vriendin hier is en omdat ze drie maanden zwanger is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet daarnaast dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij van zijn vrijheid is beroofd in het gesloten centrum te Merksplas en dat de hoogdringendheid van zijn vordering dus wettelijk wordt vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij heeft op verschillende manieren de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 8 EVRM en artikel 22 Grondwet geschonden.

Verzoeker heeft de gemeente op de hoogte gesteld van zijn familieleven nl. het gezinsleven dat hij heeft met zijn partner die zwanger is, alsook het gezinsleven met zijn drie kinderen uit een vorige relatie dat zich op regelmatige basis (ongeveer één weekend om de twee weken) afspeelt in Ravels, in zijn woning. Zowel het gezinsleven met zijn partner, die zwanger is als dat met zijn kinderen, maakt een gezinsleven uit in de zin van artikel 8 EVRM.

- *Het gezinsleven met zijn kinderen*

Verwerende partij heeft in casu uiterst onzorgvuldig gehandeld. In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van het gezinsleven waarvan verwerende partij nochtans op de hoogte was. De politieverslagen die melding maken van de kinderen van verzoeker, en zijn gezinsleven, bevinden zich in het administratief dossier. Er is geen sprake van een fair balance tussen de belangen van de overheid en die van de burger.

Een terugkeer naar Suriname zou dan ook een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM.

- *Het gezinsleven met zijn partner*

Verwerende partij ontkent in de beslissing de zwangerschap van het koppel en het vaderschap van verzoeker. In het feitenrelaas wordt nochtans aangetoond dat de gemeente op de hoogte werd gesteld van deze feiten. Reeds op 17 december stuurde de advocaat van verzoeker het volledige zwangerschapsdossier op naar de gemeente. Hierop wordt zelfs gereageerd met de woorden : “alvast proficiat aan uw cliënten”. Nadien volgen er nog mails over de prenatale erkenning. De briefwisseling die toegevoegd is aan het stukkenbundel toont aan dat de gemeente op de hoogte was.

Bovendien moet – als achtergrond- worden vastgesteld dat het openbaar ministerie een positief advies verstrekke en dat de inspecteurs het bestaan van een liefdesrelatie bevestigen. Ondertussen zijn er ook de bewijzen van de zwangerschap, realiteit waarvan de gemeente op de hoogte werd gebracht (en die niet vermeld wordt in de weigeringsbeslissing registratie wettelijke samenwoning). Verwezen moet ook worden naar stuk waarin de gemeentelijke ambtenaar t.a.v. de administratie stelt “De procureur gaf in bovenstaand dossier een positief advies. Onze gemeente is het echt manifest oneens met dit advies en besluit vervolgens het advies niet te volgen en toch over te gaan tot de weigering van de wettelijke samenwoning. Wij bevestigen bij deze onze vraag tot repatriëring van de heer Denneboom.” Tegen deze achtergrond eenvoudigweg stellen (in het bevel) dat de weigeringsbeslissing registratie wettelijke samenwoning een contra-indicatie is van een schending van artikel 8 EVRM een daad van hubris en onzorgvuldig bestuur.

Ook moet worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van registratie van wettelijke samenwoning geen definitief karakter heeft aangezien verzoeker en zijn partner uiteraard in beroep zullen gaan bij de familierechtbank.

Tenslotte duidt het feit dat de zwangerschap wordt afgedaan als niet bewezen, dit terwijl al de bewijzen via de gemeentelijke overheden werden doorgestuurd en er ettelijke mails verstuurd werden aangaande een mogelijke prenatale erkenning, op een ernstige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Wat de bewering betreft dat verzoeker de Belgische Staat voor een voldongen feit heeft gesteld door een kind te verwekken in precarie verblijfsomstandigheden wenst verzoeker te verwijzen naar het groen licht van het parket en het goede gevoel dat zij hadden bij het

onderzoek en het verloop ervan waardoor zij vertrouwens hadden in de gunstige afloop van de procedure.

- *Openbare orde*

Wat de veroordelingen betreft van verzoeker moet worden vastgesteld dat verzoeker er al meer dan 10 jaar een onberispelijke levenswandel op nahoudt, dat hij al zijn straffen heeft uitgezeten en zich herpakt heeft, een stabiele relatie heeft en dat zijn gedrag heden geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde (RvV, 8 juni 2018, nr 205.100).

In het bevel toont verwerende partij overigens niet aan om welke reden het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging zou vormen voor de samenleving. Er moet immers gemotiveerd worden waarom uit het gedrag van de vreemdeling kan worden afgeleid dat hij de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag verder te zetten in de toekomst.

Ook hier schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.3.1. De Raad dient allereerst op te merken dat het niet ter discussie staat dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in België werd toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing, die geen einde stelt aan een bestaand recht op verblijf in het Rijk, een inmenging zou uitmaken op enig gezinsleven dat hij stelt in België te hebben. Daarnaast moet erop worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Zo verzoeker en T.V.E. al effectief een gezinsleven zouden hebben, dan moet in ieder geval worden gesteld dat niet blijkt dat zij enkel in België een dergelijk gezinsleven kunnen hebben. Er wordt niet aangetoond dat het gegeven dat T.V.E. zwanger is een belemmering vormt om verzoeker naar een ander land, waar hij legaal kan verblijven, te volgen en daar een gezinsleven te ontwikkelen. De Raad kan daarenboven niet voorbijgaan aan het feit dat verzoeker en T.V.E. totaal geen banden in of met het Rijk lijken te hebben. Uit het handelen van T.V.E. blijkt ook dat zij bereid is om met verzoeker in een ander land samen te leven, ook indien dit om professionele redenen niet evident is. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij nog kinderen heeft uit een vorige relatie en duidt dat deze niet worden vermeld in de bestreden beslissing moet worden aangegeven dat niet wordt aangetoond dat deze kinderen deel uitmaken van het gezin dat hij stelt te hebben in België. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat deze kinderen in Nederland bij hun moeder verblijven en dat verzoeker in België niet over accommodatie beschikt om met deze kinderen samen te wonen. De Raad kan niet inzien waarom verzoeker een relatie met kinderen die verblijven in een land dat verzoeker bewust heeft verlaten zou moeten betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zijn relatie met de kinderen uit een eerdere relatie enkel kan onderhouden vanuit België. Dit geldt des te meer nu er door verzoeker niet wordt aangetoond dat het niet mogelijk zou zijn om deze kinderen in zijn land van herkomst uit te nodigen of met hen te communiceren via de moderne communicatiemiddelen. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker en T.V.E. reeds een gezin vormen dan kan hieruit, gelet op het voorgaande, niet worden afgeleid dat er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. De toelichting van verzoeker dat hij meedeelde dat T.V.E. zwanger is – wat de Raad niet toelaat vast te stellen dat hij de vader is van het ongeborn kind –, dat het openbaar ministerie geen bezwaar had tegen de registratie van de aangebrachte verklaring van wettelijke samenwoning en dat de weigering van de registratie van voormelde verklaring van wettelijke samenwoning geen definitief karakter heeft doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

2.3.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat artikel 22 van de Grondwet werd miskend.

2.3.3. Verzoeker toont verder niet aan dat de determinerende motieven in de bestreden beslissing – namelijk het feit dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat hij ter fine van weigering van toegang werdesignaleerd overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en dat er een risico op onderduiken

bestaat, aangezien hij eerder reeds weigerde om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten – incorrect zijn. Er werd ook al vastgesteld dat het niet incorrect of kennelijk onredelijk is om verzoekers beweerde gezinsleven in het Rijk niet als een reden te weerhouden die zou verhinderen om hem het bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Tot een schending van de materiële motiveringsplicht die tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden kan dan ook niet worden besloten.

2.3.4. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. De Raad merkt hierbij op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing werd genomen omdat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder motiveerde, zoals reeds gesteld, dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten en omdat hij door de Nederlandse autoriteiten ter fine van weigering van toegang is gesignaleerd. Verzoekers bewering dat niet kan worden geoordeeld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde is dus niet relevant. Het getuigt ook niet van een onzorgvuldige besluitvorming om vast te stellen dat het gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert om een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren een contra-indicatie inhoudt wat betreft het bestaan van een effectief gezinsleven. Het feit dat verzoeker het niet eens is met dit door verweerder ingenomen standpunt impliceert niet dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid. Verweerder heeft zich trouwens niet beperkt tot aangeven dat hij niet overtuigd was van het bestaan van een werkelijk gezinsleven van verzoeker met T.V.E, doch heeft ook uiteengezet waarom het eventuele bestaan van een gezinsleven met deze vrouw geen beletsel vormt om de bestreden beslissing te nemen. Ook door toe te lichten dat hij de administratieve diensten van de gemeente Ravels in kennis stelde van zijn wens om het vaderschap van het ongebooren kind van T.V.E. te erkennen en dat stukken werden overgemaakt aan deze diensten om aan te tonen dat T.V.E. effectief zwanger is maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven, dat de besluitvorming had kunnen beïnvloeden, over het hoofd zag.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

2.4. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij de zwangerschap en de geboorte van zijn kind zal moeten missen. Zoals reeds gesteld blijkt niet dat verzoeker zich niet kan laten vervoegen door T.V.E. in zijn land van herkomst of in een land waar zij beiden legaal kunnen verblijven. Verzoeker wijst er ook op dat hij zijn drie kinderen die in Nederland naar school gaan jarenlang niet zal kunnen zien. Hij gaat er echter aan voorbij dat het feit dat hij minder contacten dan hij blijkbaar zelf wil met zijn in Nederland verblijvende kinderen zal kunnen hebben niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat de Nederlandse autoriteiten hem ongewenst verklaarden en een inreisverbod oplegden. Zoals al aangegeven blijkt ook niet dat verzoeker zijn kinderen in zijn land van herkomst niet kan uitnodigen of dat hij met hen geen contacten kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan niet worden vastgesteld. Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde is bijgevolg niet gedaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

G. DE BOECK